II

(Πράξεις για την ισχύ των οποίων δεν απαιτείται δημοσίευση)

ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

της 30ής Ιουλίου 1996

σχετικά με ορισμένα σχέδια ενισχύσεων της Ιταλίας στο πλαίσιο του προγράμματος αναδιάρθρωσης του ιταλικού ιδιωτικού χαλυβουργικού τομέα

(Το κείμενο στην ιταλική γλώσσα είναι το μόνο αυθεντικό)

(Κείμενο που παρουσιάζει ενδιαφέρον για τον ΕΟΧ)

(96/678/ΕΚΑΧ)

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα, και ιδίως το άρθρο 4 στοιχείο γ)

την απόφαση αριθ. 3855/91/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 27ης Νοεμβρίου 1994, που θεσπίζει κοινοτικούς κανόνες για τις ενισχύσεις προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα [1],

Αφού κάλεσε, σύμφωνα με την προαναφερθείσα απόφαση, τα ενδιαφερόμενα μέρη να της υποβάλλουν τις παρατηρήσεις τους και αφού έλαβε υπόψη αυτές τις τελευταίες [2],

Εκτιμώντας:

I

Με επιστολές της 15ης Δεκεμβρίου 1995 και της 2ας Φεβρουαρίου 1996, η Επιτροπή κοινοποίησε στις ιταλικές αρχές τις αποφάσεις για κίνηση της διαδικασίας σύμφωνα με τις αποφάσεις του άρθρου 6 παράγραφος 4 της απόφασης της Επιτροπής αριθ. 3855/91/ΕΚΑΧ, στο εξής «κώδικας ενισχύσεων υπέρ της χαλυβουργίας» σχετικά με τις σχεδιασθείσες ενισχύσεις, στο πλαίσιο του προγράμματος αναδιάρθρωσης του ιταλικού ιδιωτικού χαλυβουργικού τομέα, υπέρ των ακόλουθων εννέα χαλυβουργικών επιχειρήσεων:

— Ferriera Acciaieria Casilina SpA,

— Acciaierie del Sud SpA,

— Officine Laminatoi Sebino SpA,

— Moccia Irme SpA,

— Mini Acciaieria Odolese SpA,

— Prolafer Srl,

— Dora Srl,

— Acciaierie San Gabriele SpA,

— Montifer Slr.

Η Επιτροπή εγκρίνοντας, με απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994, τον ιταλικό νόμο αριθ. 481 της 3ης Αυγούστου 1994, σχετικά με την αναδιάρθρωση του ιταλικού χαλυβουργικού τομέα, αφού επιβεβαίωσε το συμβιβάσιμο του εν λόγω νόμου με τον κώδικα ενισχύσεων υπέρ της χαλυβουργίας και ειδικότερα των διατάξεων του άρθρου 4, υπέβαλε στις ιταλικές αρχές την προηγούμενη κοινοποίηση των μεμονωμένων περιπτώσεων εφαρμογής του εν λόγω νόμου.

Η απόφαση προέβλεπε επίσης ότι για να μπορούν να επωφεληθούν οι επιχειρήσεις των ευεργετικών διατάξεων που προβλέπουν τη χορήγηση ενισχύσεων για το κλείσιμο εγκαταστάσεων θα έπρεπε να ασκούν παραγωγική δραστηριότητα, κατά μέσο όρο, τουλάχιστον μία βάρδια ημερησίως, ήτοι τουλάχιστον επί 8ωρο σε ημερήσια βάση για πέντε ημέρες την εβδομάδα καθ' όλη τη διάρκεια του έτους 1993 και μέχρι τον Φεβρουάριο 1994, όταν κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή το νομοθετικό διάταγμα αριθ. 103/94· το περιεχόμενο του εν λόγω διατάγματος νόμου στη συνέχεια μετατράπηκε σε νόμο με αριθ. 481/94.

Από τα στοιχεία που κατέχει η Επιτροπή απορρέει ότι στις εν λόγω περιπτώσεις, οι επιχειρήσεις, ενώ πληρούσαν τους λοιπούς όρους που προβλέπονται στις διατάξεις του άρθρου 4 του κώδικα ενισχύσεων υπέρ της χαλυβουργίας, δεν ασκούσαν τακτική παραγωγική δραστηριότητα κατά τη στιγμή του κλεισίματος των εγκαταστάσεών τους.

[1] ΕΕ αριθ. L 362 της 31. 12. 1991, σ. 57.
[2] ΕΕ αριθ. C 101 της 3. 4. 1996, σ. 4, και ΕΕ αριθ. C 121 της 25. 4. 1996, σ. 3.

Πράγματι, στην υπόθεση 790/95, η επιχείρηση OLS παρήγαγε μόλις 57 000 τόνους επιμήκων προϊόντων θερμής έλασης, που ισοδυναμούν με το 21 % της παραγωγικής της ικανότητας· στην υπόθεση 794/95, η επιχείρηση Mini Acciaieria Odolese SpA παρήγαγε μόλις 30 973 τόνους επιμήκων προϊόντων θερμής έλασης που αντιστοιχούν στο 16,7 % της παραγωγικής της ικανότητας· στην υπόθεση 777/95 η επιχείρηση Casilina SpA παρήγαγε μόλις 11 356 τόνους επιμήκων προϊόντων θερμής έλασης που ισούνται με το 14,2 % της παραγωγικής της ικανότητας· στην υπόθεση 791/95, η επιχείρηση Montifer Slr παρήγαγε μόλις 32 000 τόνους επιμήκων προϊόντων θερμής έλασης που ισούνται με το 21,1 % της παραγωγικής της ικανότητας· στην υπόθεση 978/95 η επιχείρηση Dora παρήγαγε μόλις 21 444 τόνους επιμήκων προϊόντων θερμής έλασης, που αντιστοιχούν στο 8,6 % της παραγωγικής της ικανότητας· στην υπόθεση 780/95, η επιχείρηση Acciaierie del Sud SpA παρήγαγε μόλις 13 934 τόνους επιμήκων προϊόντων θερμής έλασης, που ισοδυναμούν με το 5 % της παραγωγικής της ικανότητας. Πρέπει να σημειωθεί ότι οι επιχειρήσεις Moccia (υπόθεση N 793/95), Prolafer (υπόθεση 977/95), San Gabriele (υπόθεση 979/95) κατά τη διάρκεια του 1993 δεν άσκησαν καμία παραγωγική δραστηριότητα.

Δεδομένης της κατάστασης αυτής, η Επιτροπή, έχοντας μεγάλες δυσχέρειες να καθορίσει το συμβιβάσιμο των εν λόγω ενισχύσεων προς την κοινή αγορά, αποφάσισε να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 6 παράγραφος 4 του κώδικα ενισχύσεων υπέρ της χαλυβουργίας έναντι των εννέα προαναφερθεισών υποθέσεων κρατικών ενισχύσεων.

Τέλος, όσον αφορά την υπόθεση Montifer (υπόθεση 791/95) πρέπει να διευκρινισθεί ότι οι ιταλικές αρχές απέσυραν την κοινοποίηση, με επιστολή της 27ης Μαρτίου 1996, δεδομένου ότι δεν είχαν πλέον την πρόθεση να χορηγήσουν ενισχύσεις υπέρ του κλεισίματος εγκαταστάσεων στην εν λόγω επιχείρηση· όσον αφορά την υπόθεση Mini Acciaieria Odolese (υπόθεση N 794/95) εφόσον ακόμη δεν έχει ολοκληρωθεί η διαδικασία, η Επιτροπή επιφυλάσσεται για την έκδοση της τελικής της απόφασης.

Κατά συνέπεια, αντικείμενο της παρούσας απόφασης αποτελούν οι υπόλοιπες επτά υποθέσεις.

II

Στο πλαίσιο της διαδικασίας, η Επιτροπή κάλεσε την ιταλική κυβέρνηση να της υποβάλλει τις παρατηρήσεις της, ενώ τα λοιπά κράτη μέλη και οι τρίτοι ενδιαφερόμενοι ενημερώθηκαν μέσω δημοσίευσης της απόφασης για την κίνηση της διαδικασίας.

Με επιστολή της 10ης Μαΐου 1996, η γερμανική κυβέρνηση κοινοποίησε στην Επιτροπή τις παρατηρήσεις της, που διαβιβάστηκαν στις ιταλικές αρχές με επιστολή της 24ης Μαΐου 1996. Στις εν λόγω παρατηρήσεις η γερμανική κυβέρνηση εκφράζει την υποστήριξή της για την απόφαση της Επιτροπής να κινήσει τη διαδικασία.

Με επιστολή της 31ης Ιανουαρίου 1996, σε απάντηση της κίνησης της διαδικασίας, η ιταλική κυβέρνηση υποστήριξε τα εξής:

— ενώ αναφερόταν στην απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 που πρόσφερε στις ιταλικές αρχές τη δυνατότητα να προτείνουν αντικειμενικά κριτήρια ώστε οι εγκαταστάσεις που είχαν παραγωγή κάτω του ορίου του 25 % θα μπορούσαν επίσης να θεωρηθούν επιλέξιμες για τη χορήγηση ενισχύσεων υπέρ του κλεισίματος εγκαταστάσεων, η απόφαση της Επιτροπής για την κίνηση της διαδικασίας περιορίστηκε στο να θεωρήσει ακατάλληλα τα κριτήρια που προτάθηκαν από την ιταλική κυβέρνηση ως εναλλακτική λύση στην έννοια της τακτικής παραγωγής,

— τα κριτήρια που υπέβαλαν οι ιταλικές αρχές για την εκτίμηση της Επιτροπής βασίζονταν στην άποψη ότι η μειωμένη ή μηδενική παραγωγή που σημειώθηκε από ορισμένες επιχειρήσεις το 1993 και κατά τους πρώτους μήνες το 1994, δεν ήταν ενδεικτική της βούλησης να εγκαταληφθεί η αγορά χαλυβουργικών προϊόντων ή της αχρηστίας ή μη ανταγωνιστικότητας των εγκαταστάσεων παραγωγής αλλά οφειλόταν κυρίως στις δυσμενείς συγκυρίες που συνδέονται με χρηματοοικονομικές δυσχέρειες και μια κρίση της αγοράς,

— αρνούμενες την ανακατανομή του εργατικού δυναμικού και ανατρέχοντας στην παρέμβαση του ταμείου «Cassa integrazione guadagni», οργανώνοντας μαθήματα επαγγελματικής επιμόρφωσης και ζητώντας κρατική αρωγή προς συνταξιοδότηση του προσωπικού στο πλαίσιο ενός προγράμματος αναδιάρθρωσης, οι επιχειρήσεις εκδήλωσαν σαφώς την πρόθεση να αναδιαρθρωθούν για να υπερβούν την τρέχουσα κρίση,

— οι υποθέσεις που υποβλήθηκαν στην εκτίμηση της Επιτροπής αφορούν εγκαταστάσεις που δεν παρουσιάζουν προβλήματα παραγωγικότητας τα οποία απορρέουν από τεχνικούς λόγους. Σε ορισμένες περιπτώσεις πρόκειται για εγκαταστάσεις που έχουν επωφεληθεί πρόσφατων και σημαντικών παρεμβάσεων εκσυγχρονισμού που στοχεύουν στην αύξηση της αποτελεσματικότητας και εφόσον έχουν συντηρηθεί τακτικά, θα μπορούσαν με μικρό κόστος σε σύντομο χρονικό διάστημα να επανέλθουν σε μια απολύτως κανονική παραγωγική δραστηριότητα. Η καλύτερη επιβεβαίωση της κατάστασης αυτής εκφράζεται από το έντονο ενδιαφέρον που εκφράζουν πολλοί δυνητικοί αγοραστές για τις εγκαταστάσεις αυτές,

— εξάλλου, πρέπει να ληφθούν υπόψη άλλα στοιχεία, όπως η διατήρηση σε ισχύ των συμβάσεων προμήθειας ηλεκτρικής ενέργειας, της άσκησης εμπορικής δραστηριότητας στον τομέα της χαλυβουργίας, της αποστολής ενημερωτικών εντύπων στην Κοινότητα, ειδικότερα τύπου 260-261, τα οποία επιβεβαιώνουν τη θέση ότι η μειωθείσα παραγωγή ή η μηδενική παραγωγή κατά το 1993 οφείλεται σε δυσμενή συγκυρία και ότι η βούληση των επιχειρήσεων ήταν να παραμείνουν παρούσες στην αγορά και να αναμείνουν μια ευνοϊκή στιγμή για να ασκήσουν εκ νέου τακτική παραγωγική δραστηριότητα.

III

Λόγω της παραγωγής τους, οι εν λόγω επιχειρήσεις υπόκεινται στις διατάξεις της συνθήκης ΕΚΑΧ. Το άρθρο 4 στοιχείο γ) της συνθήκης ΕΚΑΧ προβλέπει ότι θεωρούνται ότι δεν συμβιβάζονται με την κοινή αγορά άνθρακος και χάλυβος και κατά συνέπεια καταργούνται και απαγορεύονται εντός της Κοινότητας οι επιδοτήσεις ή ενισχύσεις που χορηγούνται από τα κράτη ή οι ειδικές επιβαρύνσεις που επιβάλλονται από αυτά, υπό οποιαδήποτε μορφή. Οι μόνες παρεκκλίσεις που ενδεχομένως μπορούν να επιτραπούν στη γενική

απαγόρευση που διατυπώνεται κατά τον τρόπο αυτό αναφέρονται ρητά κατά περιοριστικό τρόπο στον κώδικα ενισχύσεων υπέρ της χαλυβουργίας, στο άρθρο 2 (ενισχύσεις υπέρ της έρευνας και ανάπτυξης) και το άρθρο 3 (ενισχύσεις υπέρ της προστασίας του περιβάλλοντος), καθώς και στο άρθρο 4 (ενισχύσεις υπέρ του κλεισίματος εγκαταστάσεων).

Η πρόβλεψη παρεκκλίσεων στη γενική απαγόρευση των ενισχύσεων υπέρ της χαλυβουργίας που αναφέρεται στο άρθρο 4 στοιχείο γ) της συνθήκης ΕΚΑΧ δεν στοχεύει στο να καταστήσει λιγότερο αυστηρή την κοινοτική πειθαρχία των ενισχύσεων στον τομέα της χαλυβουργίας, η οποία αιτιολογείται από τις σοβαρές στρεβλώσεις του ανταγωνισμού που θα μπορούσαν να προκληθούν από ενισχύσεις ασυμβίβαστες προς την κοινή αγορά σε έναν τομέα που συνεχίζει να είναι εξαιρετικά ευαίσθητος. Πάντως, είναι απαραίτητο η εν λόγω κοινοτική πειθαρχία να τηρείται αυστηρά, πράγμα που συνεπάγεται ότι μπορούν να εγκρίνονται ενισχύσεις σε μια χαλυβουργική επιχείρηση μόνον εάν η Επιτροπή είναι σε θέση να επαληθεύσει ότι οι συνθήκες που προβλέπονται στον κώδικα ενισχύσεων υπέρ της χαλυβουργίας τηρούνται πράγματι.

Το άρθρο 4 του κώδικα ενισχύσεων υπέρ της χαλυβουργίας ορίζει ότι μπορούν να θεωρηθούν συμβιβάσιμες με την κοινή αγορά οι ενισχύσεις στις επιχειρήσεις που παύουν οριστικά τις δραστηριότητές τους παραγωγής προϊόντων σιδήρου και χάλυβα στον τομέα ΕΚΑΧ υπό τον όρο ότι οι εν λόγω επιχειρήσεις:

— απέκτησαν τη νομική τους προσωπικότητα πριν από την 1η Ιανουαρίου 1991 και δεν έχουν μεταβάλει τη διάρθρωση της παραγωγής τους και των εγκαταστάσεών τους μετά την 1η Ιανουαρίου 1991,

— λειτουργούσαν κανονικά για την παραγωγή προϊόντων σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ μέχρι την ημερομηνία κοινοποίησης των ενισχύσεων αυτών,

— δεν ελέγχονται άμεσα ή έμμεσα, κατά την έννοια της απόφασης αριθ. 24/54 ΕΚΑΧ της Ανώτατης Αρχής [1], από επιχείρηση που είναι η ίδια επιχείρηση σιδήρου και χάλυβα ή που ελέγχει άλλες επιχειρήσεις σιδήρου και χάλυβα, ούτε οι ίδιες ελέγχουν μια τέτοια επιχείρηση.

Εξάλλου, το άρθρο 4 προβλέπει ότι το ποσό των επιχειρήσεων αυτών δεν πρέπει να υπερβαίνει την υψηλότερη από τις δύο ακόλουθες αξίες που προσδιορίζονται βάσει ανεξάρτητης πραγματογνωμοσύνης:

— παρούσα αξία της απόδοσης των σχετικών εγκαταστάσεων, για περίοδο τριών ετών, αφαιρουμένων όλων των πλεονεκτημάτων που με οποιοδήποτε τρόπο μπορεί να αντλήσει η επιχείρηση από το κλείσιμό τους,

— εναπομένουσα λογιστική αξία των εγκαταστάσεων που κλείνουν, μη λαμβανομένης υπόψη, όσον αφορά τις αναπροσαρμογές που μεσολάβησαν μετά την 1η Ιανουαρίου 1990, εκείνου του τμήματός τους που υπερβαίνει τον εθνικό δείκτη πληθωρισμού.

Πρέπει να διαπιστωθεί ότι οι υπό εξέταση υποθέσεις πληρούν όλους τους όρους πλην της τακτικής παραγωγής που αποτέλεσε το αντικείμενο της κίνησης της διαδικασίας.

Ως προς αυτό πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι ο κώδικας ενισχύσεων υπέρ της χαλυβουργίας — αν και προέβλεπε ως προϋπόθεση της έγκρισης της χορήγησης των ενισχύσεων ότι μια επιχείρηση πρέπει να ασκεί κανονική παραγωγική δραστηριότητα κατά τη στιγμή του κλεισίματος των εγκαταστάσεων — δεν περιέχει σαφή ορισμό της έννοιας της ομαλής παραγωγής. Για το σκοπό αυτό, στην απόφασή της της 12ης Δεκεμβρίου 1994, η Επιτροπή αποφάσισε ότι το κριτήριο αυτό θα θεωρείται ότι έχει τηρηθεί εφόσον η αποδέκτρια της ενίσχυσης επιχείρηση ασκεί παραγωγική δραστηριότητα κατά μέσο όρο, για τουλάχιστον μία βάρδια ημερησίως, ήτοι τουλάχιστον ένα οκτάωρο σε ημερήσια βάση, πέντε ημέρες την εβδομάδα καθόλη τη διάρκεια του έτους 1993 και μέχρι τις 28 Φεβρουαρίου 1994, ημερομηνία κοινοποίησης στην Επιτροπή του νομοθετικού διατάγματος αριθ. 103/94. Εξάλλου, η Επιτροπή αποφάσισε ότι οι ιταλικές αρχές θα έπρεπε να αποδείξουν, βάσει αντικειμενικών κριτηρίων, ότι η επιχείρηση που δεν αντιστοιχεί στο κριτήριο αυτό τουλάχιστον ασκούσε τακτική παραγωγική δραστηριότητα χαλυβουργικών προϊόντων ΕΚΑΧ.

Στην περίπτωση αυτή η Επιτροπή εξέτασε την ενίσχυση βάσει των ιδιαιτεροτήτων της για να εγγυηθεί την τήρηση του κριτηρίου της ομαλότητας της παραγωγής.

Ο στόχος που απορρέει από το άρθρο 4 του κώδικα και την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1994 είναι σαφής: μπορεί να χορηγηθεί ενίσχυση υπέρ του κλεισίματος εγκαταστάσεων αποκλειστικά στις επιχειρήσεις που ασκούν σαφώς ενεργό παραγωγική δραστηριότητα, ήτοι που έχουν ομαλή παραγωγή στην χαλυβουργική αγορά. Αντίθετα, ο κοινοτικός νομοθέτης δεν θεώρησε απαραίτητο να χορηγήσει παρέκκλιση στη γενική απαγόρευση που προβλέπεται στο άρθρο 4 της συνθήκης ΕΚΑΧ, ελλείψει αισθητών αποτελεσμάτων στην αγορά που οφείλεται στο κλείσιμο της επιχείρησης που δεν ασκεί τακτική παραγωγική δραστηριότητα.

Κατά συνέπεια, τα εναλλακτικά κριτήρια σε όσα προβλέπονται από την Επιτροπή στην απόφασή της θα μπορούσαν να γίνουν δεκτά, εφόσον δύνανται να αποδείξουν την ομοιότητα της παραγωγής. Έτσι, πρέπει να διαπιστωθεί ότι τα προαναφερθέντα κριτήρια από την ιταλική κυβέρνηση (διατήρηση της σύμβασης παροχής ενέργειας, προσωπικό, συντήρηση των εγκαταστάσεων κ.λπ.) δεν δύνανται να αποδείξουν ότι οι εν λόγω επιχειρήσεις άσκησαν τακτική παραγωγική δραστηριότητα, αλλά απλώς ότι θα μπορούσαν να το έχουν κάνει.

Το άρθρο 4 του κώδικα ενισχύσεων υπέρ της χαλυβουργίας έχει συνταχθεί κατά τρόπο που δεν θα επέτρεπε διασταλτική ερμηνεία βάσει της οποία θα μπορούσε να περιληφθούν, μεταξύ των επιχειρήσεων στις οποίες δύναται να χορηγηθούν ενισχύσεις, εκείνες οι οποίες έστω και αν δεν έχουν ασκήσει ομαλή παραγωγική δραστηριότητα, απλώς θα ήταν σε θέση να παράγουν, με ομαλή δραστηριότητα, προϊόντα ΕΚΑΧ. Κατά συνέπεια, η ερμηνεία της έννοιας της ομαλότητας που έγινε εκ μέρους των ιταλικών αρχών, βάσει εναλλακτικών κριτηρίων που προτάθηκαν από τις αρχές αυτές, δεν είναι νομικά βάσιμη και κατ' επέκταση δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

Όσον αφορά τη θέση των ιταλικών αρχών σύμφωνα με την οποία η ελλειπής παραγωγή των επιχειρήσεων κατά το 1993 θα μπορούσε να οφείλεται σε ιδιαίτερα δυσμενή συγκυρία και σε αισθητή κρίση της αγοράς επιμήκων προϊόντων,

[1] ΕΕ αριθ. 9 της 11. 5. 1954, σ. 345/54.

πρέπει να παρατηρηθεί ότι, πράγματι, υπήρξε μόνο μια εξαιρετικά περιορισμένη μείωση της παραγωγής επιμήκων προϊόντων, ειδικότερα όσον αφορά τον επιμέρους τομέα της παραγωγής χονδροσύρματος, άλλων πλατέων σιδηρόβεργων και μορφοχαλύβων.

(σε εκατομμύρια τόνους)

Ιταλία	1990	1991	1992	1993
Πλατέα προϊόντα	12,7	13,3	13,2	12,5
Χονδρόσυρμα	2,8	3,0	3,2	3,1
Σιδηρόβεργες και μορφοχάλυβες	3,6	3,5	3,3	3,2

Το ίδιο μπορεί να λεχθεί όσον αφορά την αγορά ράβδων για τον οπλισμό σκυροδέματος, που είναι η σημαντικότερη αγορά για τις εν λόγω επιχειρήσεις, όπου παρατηρείται μείωση που οφείλεται στο ποσοστό χρήσης είτε σε ευρωπαϊκό επίπεδο είτε σε ιταλικό επίπεδο για τη συγκεκριμένη περίοδο, ήτοι τη διετία 1992-1993:

(σε εκατομμύρια τόνους)

Ευρώπη-12	Ικανότητα	Παραγωγή	Ποσοστό χρήσης της παραγωγικής ικανότητας
1991	19,98	12,24	61,3
1992	22,39	12,53	55,9
1993	22,84	12,92	56,5
Ιταλία	**Ικανότητα**	**Παραγωγή**	**Ποσοστό χρήσης της παραγωγικής ικανότητας**
1991	9,4	5,5	58,8
1992	10,4	5,7	54,3
1993	10,3	5,4	52,1

Βάσει των στοιχείων αυτών πρέπει να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν εκ μέρους των ιταλικών αρχών, σύμφωνα με τα οποία η μείωση της παραγωγής των εν λόγω επιχειρήσεων θα έπρεπε να οφείλεται σε δυσμενή συγκυρία της αγοράς κατά το 1993 δεν μπορούν να γίνουν δεκτά.

Όσον αφορά τα επιχειρήματα σχετικά με τη θετική επίπτωση αυτού του κλεισίματος εγκαταστάσεων σε μια αγορά που χαρακτηρίζεται από εξαιρετικά πλεονασματική παραγωγική ικανότητα, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι οι παρατηρήσεις αυτές, έστω και αν ισχύουν στο πλαίσιο της αναδιάρθρωσης του τομέα, δεν μπορούν να γίνουν δεκτές στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 4 του κώδικα ενισχύσεων υπέρ της χαλυβουργίας.

Τέλος, όσον αφορά την παρατήρηση των ιταλικών αρχών σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή δεν έχει αρμοδιότητα να καθορίσει εναλλακτικά κριτήρια σε εκείνα που προβλέπονται στην απόφασή της της 12ης Δεκεμβρίου 1994, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι το βάρος της αποδείξεως της ομαλότητας της παραγωγής μέσω κατάλληλων εναλλακτικών κριτηρίων σε εκείνα που προτάθηκαν από την Επιτροπή — ήτοι 8 ώρες την ημέρα για 5 ημέρες την εβδομάδα — είχαν αποκλειστικά οι ιταλικές αρχές.

Οι λοιπές παρατηρήσεις που διατυπώθηκαν εκ μέρους των ιταλικών αρχών αποδείχτηκαν — σε σχέση με τις διατάξεις του κώδικα — ότι στερούνται οποιασδήποτε νομικής βάσης.

Πάντως, η Επιτροπή παρατηρεί, όπως στην υπόθεση Officine Laminatoi Sebino Spa — στην οποία η επιχείρηση κατά τη διάρκεια του έτους 1993 παρήγαγε 57 000 τόνους προϊόντων θερμής έλασης, που ισούνται με το 21 % της παραγωγικής της ικανότητας — η επιχείρηση κατά τη διάρκεια του πρώτου τριμήνου του έτους 1993 ανέλαβε να ανακαινίσει τα ηλεκτρολογικά και ηλεκτρονικά τμήματα του χαλυβουργείου της για την παραγωγή ράβδων για τον οπλισμό σκυροδέματος. Κατά τη διάρκεια της περιόδου αυτής, η OLS διέκοψε πλήρως την παραγωγή για την επαναλάβει στη συνέχεια ομαλά. Πράγματι, η παραγωγή της OLS σε ετήσια βάση θα έπρεπε το 1993 να ισούται με τουλάχιστον 76 000 τόνους, ήτοι 28 % της παραγωγικής της ικανότητας. Με βάση το ποσοστό αυτό και ειδικότερα το ποσοστό της παραγωγής που θα μπορούσε να επιτύχει η επιχείρηση χωρίς τις προαναφερθείσες σημαντικές παρεμβάσεις στο χαλυβουργείο της, η Επιτροπή έχει λόγους να υποστηρίξει ότι η OLS ασκούσε ομαλή παραγωγική δραστηριότητα (ήτοι, κατά μέσο όρο, παραγωγική δραστηριότητα για τουλάχιστο μία βάρδια ημερησίως, για 5 ημέρες την εβδομάδα) κατά τη χρονική στιγμή του κλεισίματος των εγκαταστάσεών της.

IV

Βάσει των όσων αναφέρθηκαν παραπάνω και ειδικότερα στο μέρος III, πρέπει να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι οι όροι που προβλέπονται στο άρθρο 4 του κώδικα ενισχύσεων υπέρ της χαλυβουργίας, με εξαίρεση την υπόθεση OLS δεν πληρούνται και ότι οι παρατηρήσεις που διατυπώθηκαν εκ μέρους των ιταλικών αρχών δεν δύνανται να τροποποιήσουν την αρχική εκτίμηση της Επιτροπής που διατυπώθηκε στο πλαίσιο της απόφασης για την κίνηση της διαδικασίας βάσει του άρθρου 5 παράγραφος 4 του κώδικα ενισχύσεων υπέρ της χαλυβουργίας.

Πάντως, πρέπει να σημειωθεί ότι οι σχεδιασθείσες ενισχύσεις εκ μέρους του ιταλικού κράτους υπέρ των επιχειρήσεων:

1. Ferriera Acciaierie Casilina Spa, για ποσό ύψους 2 908 εκατομμυρίων ιταλικών λιρών·
2. Acciaierie del Sud Spa, για ποσό ύψους 21 647 εκατομμυρίων λιρών·
3. Moccia Irme Spa, για ποσό ύψους 13 509 εκατομμυρίων λιρών·
4. Prolafer Srl, για ποσό ύψους 2 038 εκατομμυρίων λιρών·
5. Dora Srl, για ποσό ύψους 3 438 εκατομμυρίων λιρών·
6. Acciaierie San Gabriele SpA, για ποσό ύψους 10 123 εκατομμυρίων λιρών,

πρέπει να θεωρηθούν ασυμβίβαστες προς την κοινή αγορά εφόσον δεν μπορούν να επωφεληθούν καμιάς από τις παρεκκλίσεις που προβλέπονται στον κώδικα ενισχύσεων υπέρ της χαλυβουργίας για την απαγόρευση του άρθρου 4 στοιχείο γ) της συνθήκης ΕΚΑΧ.

Από την άλλη πλευρά, θεωρείται ότι οι σχεδιασθείσες ενισχύσεις εκ μέρους του ιταλικού κράτους υπέρ της επιχείρησης Officine Laminatoi Sebino Spa, για ποσό ύψους 20 280 εκατομμυρίων λιρών, μπορούν να κηρυχθούν συμβιβάσιμες προς την κοινή αγορά, εφόσον πληρούν τους όρους που προβλέπονται στις διατάξεις του άρθρου 4 του κώδικα ενισχύσεων υπέρ της χαλυβουργίας,

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΑΠΟΦΑΣΗ:

Άρθρο 1

Τα μέτρα κρατικών ενισχύσεων που σχεδιάστηκαν από την Ιταλία στο πλαίσιο της αναδιάρθρωσης του ιδιωτικού χαλυβουργικού τομέα υπέρ των επιχειρήσεων Ferriera Acciaieria Casilina Spa, Acciaieria del Sud Spa, Moccia Irme Spa, Prolafer Srl, Dora Srl, Acciaierie San Gabriele Spa είναι ασυμβίβαστα προς την κοινή αγορά δυνάμει του άρθρου 4 στοιχείο γ) της συνθήκης ΕΚΑΧ. Κατά συνέπεια, δεν εγκρίνεται η χορήγηση των ενισχύσεων αυτών.

Άρθρο 2

Τα μέτρα κρατικών ενισχύσεων που σχεδιάστηκαν από την Ιταλία της αναδιάρθρωσης του ιδιωτικού χαλυβουργικού τομέα υπέρ της επιχείρησης Officine Laminatoi Sebino Spa είναι συμβιβάσιμα προς την κοινή αγορά. Κατά συνέπεια, εγκρίνεται η χορήγηση των ενισχύσεων αυτών.

Άρθρο 3

Η Ιταλία οφείλει να ενημερώσει την Επιτροπή για τα μέτρα που εξέδωσε προς συμμόρφωσή της, εντός δύο μηνών από της κοινοποιήσεως της παρούσας απόφασης.

Άρθρο 4

Η παρούσα απόφαση απευθύνεται στην Ιταλική Δημοκρατία.

Βρυξέλλες, 30 Ιουλίου 1996.

Για την Επιτροπή

Karel VAN MIERT

Μέλος της Επιτροπής